

NEVINNÁ HRA

SVĚŘILI BYSTE SVÉ DÍTĚ ŽENĚ, S NÍŽ JSTE SE PRÁVĚ SEZNÁMILI?

ALEX DAHL

Malá Lucia se s nadšením vydává na návštěvu k nové spolužačce Josii, aby si spolu mohly hrát. Navíc má dovoleno poprvé přespát mimo dům! Na její mámu Elisu udělá Line, matka Josie, i její nádherný domov skutečný dojem. Pokojně se s dcerkou rozloučí, aniž by tušila, že brzy se jí rozpadne celý svět. Nazítří je dům liduprázdný. Vychází najevo, že Line – nebo ta, která si Line říkala – si dům jen pronajala a sama s oběma holčičkami zmizela beze stopy.

Policie pátrá po celé Evropě a Elisa a její manžel Fredrik se ocitají pod drobnohledem. Tlak narůstá, na povrch vystupují dávná tajemství, slupka dokonalé rodiny postupně odpadá. Na vlastní pěst pátrá i reportérka Selma, která složité klubko vzájemných vztahů a lží postupně rozmotává. Zdá se, že neznámá měla k únosu vlastní důvod, a ukrádají se pochybnosti...

Závratné tempo vyprávění, několik různých pohledů a hned tři silné hrdinky, to jsou hlavní ingredience úspěšného thrilleru, podle něhož v roce 2025 natočil kanál Disney+ TV minisérii. Postavu Selmy i autorčino oblíbené městečko Sandefjord čeští čtenáři dobře znají z úspěšného titulu *Když zmizela* (Metafora, 2024).

„Okamžitě chytne a nepustí... Další důkaz toho, že Alex Dahl je spisovatelkou, kterou je radno sledovat.“

– The Financial Times

„Alex Dahl rozehrává scénář, který je noční můrou každého rodiče, a s odhalením pravdy si dává načas. Znepokojivé čtení ve strhujícím tempu!“

– The Guardian / Thrillery měsíce

„Zápletka je až děsivě obyčejná, styl vyprávění je břitký a svěží, nejvíc ovšem zaujme diametrální odlišnost v reakci obou rodičů na zmizení jejich dcery.“

– The Daily Mail

ALEX DAHL

NEVINNÁ
HRA

Přeložila Marie Frydrychová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

*Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Copyright © Alex Dahl 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Marie Frydrychová, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-898-3 (ePub)

ISBN 978-80-7625-897-6 (pdf)

ISBN 978-80-7625-340-7 (print)

Věnováno Lauře, s nesmírnou láskou

*„Akt spravedlnosti zavírá knihu zločinu,
akt pomsty píše svou vlastní.“*

Marilyn vos Savant

PROLOG

Objímám tě pevně, tak pevně, až se zdá, jako bychom byly jeden celek. Znovu. Jako by tě žádná síla na celém světě nedokázala ode mě odtrhnout. Tvé jemné dlouhé vlasy mě lechtají na tváři a já vdechuju jejich sladkou vůni, vůni země a květin. Objímáš mě kolem krku, propletla sis prstíčky na mém zátylku, cítím tvou teplou kůži na mě. Zabořím obličej do vlhké a horké prohlubně pod tvou klíční kostí. Nevím, kde jsme. Nevidím nic než tebe. A vím, že se tě musím držet, pevněji než čehokoli ve svém životě.

Ale přesto. Přesto se mezi námi objeví mezírka, aby mezi nás vnesla závan mrazivého vzduchu. Přesto jsou tvé prstíky násilím odtrženy od mého krku a seberou mi tě z náruče. Mám vytřeštěné oči, ale nevidí nic, jen tu nejhustší a nejkrutější temnotu. I ústa mám doširoka otevřená – jako při výkřiku, ale žádný zvuk z nich nevychází. Má náruč je teď prázdná, ale tvé teplo stále cítím na kůži.

A ty, moje lásko, jsi pryč.

Probouzím se. Je pořád černočerná tma. Jsi pořád pryč. Křičím.

Říjen 2017

1

Elisa

Sandefjord, 19. října 2017

Mám den volna, vecpala jsem si všechno, na co normálně nemám čas, do jediného odpoledne – melír a zastřižení konečků u kadeřníka, nehty, nepříliš nadšenou hodinu v posilovně, a najednou už jedu vyzvednout dceru ze školy skoro pozdě. Nejdřív uvíznu v hrozně zácpě u sjezdu z dálnice E18 a pak se při vyzvedávání ze školky Lyder rozhodne, že dostane záchvat vzteku, plácne sebou o zem jako kus masa, zmítá se mi v náruči, a když mu soukám ochablé končetiny do zimní kombinézy, obrací oči v sloup.

„Přestaň,“ syčím a strkám mu chodidla v punčocháčích do botiček z ovčí kůže. Do jedné ruky popadnu jeho krabičku na svačinu, obrovský obrázek na velkém kartonu a jeho desky a druhou rukou vleču syna ven ze dveří. „Honem!“

V autě Lyder fňuká kvůli tomu, že jsem mu nepřinesla žádnou dobrotu.

„Všichni ostatní, když odcházejí ze školky, dostanou rozinky,“ naříká. „Nebo mrkvičky. Nebo sušenky. Carl mívá křupavé sušenky s takovýma kouskama čokolády, to není fér...“ Jeho pisklavý hlásek neúnavně pokračuje dál a dál, ale já ho schválně nevnímám. Mám za sebou dlouhý týden a cítím vzadu v zátylku tlak počínající migrény.

Tisknu si prst na citlivé místečko, kde mě bolí, a zírám na červený semafor, který ne a ne změnit barvu. Mám už jen tři minuty do vyvednutí dcery a čtyři minuty do chvíle, než Aud, družinářka s kyselým výrazem, začne svými dlouhými akrylovými nehty vytukávat v mobilu mé číslo.

Na semaforu konečně naskočí zelená a já rychle ujíždím po několika posledních klidných předměstských silničkách do školy v Korsviku. Občas nám zakvílí pneumatiky, takže se Lyder na zadním sedadle nervózně pochichtává. Zastavím před školou a podám Lyderovi svůj iPhone. Obličejík se mu rozzáří do překvapeného úsměvu. Je 16:29. Stihla jsem to.

„Hned jsem zpátky,“ říkám a spěchám přes hřiště do zářivě osvětlené červené školní budovy postavené ze dřeva.

„Mami!“ vypískne Lucia a běží ke mně. Skočí mi do náruče a já ji políbím do hebkých zlatých vlásků. „Jdeš pozdě.“

„Ne, jdu přesně včas.“

„Můžu jít na návštěvu k Josephine?“

„Kdo to je?“

„Nová spolužačka. Můžu? Prosím?“

„Dneska ne, zlatíčko. Víš, že si musíme domlouvat návštěvy u spolužáků předem. Je to pak jednodušší.“

„Její máma říkala, že to nevádí. Čekají v šatně.“

„Zlatíčko...“

„Mami, prosím.“ Lucia ukáže do otevřených dveří společné šatny pro prvňáky a druháky.

S povzdechem tam jdu s ní. Na lavičce vzadu v koutě sedí malá holčička v nádherné růžové prošívané bundě hodně drahé značky Moncler a sněhulích Moon Boot. Vedle ní je stejně luxusně vyhlížející elegantní maminka.

„Ahoj,“ pozdravím a na obě se usměju. Když holčička roztáhne koutky do úsměvu, všimnu si, že se jí levá strana obličeje zvláště nakrčila, a pak mi dojde, že má na tváři okrouhlou vystouplou jizvu, která jí sahá až k vlasům na spánku.

NEVINNÁ HRA

„Dobrý den. Já jsem Line, Josephinina matka,“ řekne žena a přátelsky se usměje. Je odzbrojujícím způsobem krásná. Jasně modré oči má posazené daleko od sebe, husté tmavé vlnité vlasy jí sahají k ramenům a plné rty si decentně zvýraznila leskem v tělovém odstínu. Bundu Moncler podobnou dceřině, ale v barvě khaki, jí v útlém pase stahuje pásek a vzhled korunuje bílý kašmírový rolák a elegantní olivově zelené kožené kozačky.

„Moc mě těší. Já jsem Elisa. Elisa Blixová.“ Obracím se k Lucii. „Musíme si pospíšet, miláčku. Lyder čeká sám v autě.“

„Já ale chci na návštěvu k Josephine!“

„Nám to ani v nejmenším nevadí,“ říká Line. „Holčičky mě už nějakou dobu prosí, jestli by si spolu nemohly hrát, a my dnes odpoledne žádný program nemáme.“

„Tak dobrá,“ pokrčím rameny. „Tedy pokud to skutečně nevadí.“

„Ani trochu. Dala bych vám na sebe číslo. Bydlíme v Asnestoppen, to odsud není daleko.“

„Fajn. Vyzvednu ji kolem půl sedmé, jestli vám to vyhovuje?“

„Dokonale. Půl sedmá je ideál.“

„Kdy sem Josephine začala chodit? Mám dojem, že jsem vás tady ještě neviděla.“

„Je tady úplně nová. Na začátku školního roku jsme se přistěhovali z Osla.“

„Aha, jasně. A líbí se vám tady?“

„Ano. Josie si už ve škole docela zvykla a můj starší syn je také spokojený. Chodí na druhý stupeň.“

„Tak to je skvělé,“ odpovídám a znovu se na sebe usmějeme. Zamlouvá se mi. Dokázala bych si představit, že se spřátelíme. Čiší z ní takový zvláštní klid a usebranost a také mě zřejmě dokonale očarovala svou zdánlivě nedbalou elegancí. Zdá se, že i holčičky si padly do oka. Když si povídáme s Line, zrovna si ve složité choreografii vzájemně plácají dlaněmi o sebe – vůbec si nevybavuju, že bych Lucii někdy viděla dělat něco podobného. Obě se pak rozchechtají zvonivým smíchem a nemůžou přestat.

„Chcete, abych na vašem telefonu vytočila své číslo, abychom měly na sebe obě kontakt?“ nabízí se.

„Omlouvám se, ale mobil jsem nechala synovi v autě. Prostě mi zavolejte a já vám za chvilíčku napíšu.“

„Dobře.“

„Prima. Tak si holky užijte návštěvu a hezky si hrajte,“ loučím se a maličko zatahám Lucii za bambuli z falešné kožešiny.

Směje se a odchází s Line a Josephine. Drží Josephine za ruku, obě rázují pryč jako jedno tělo a prázdnou chodbou se rozléhá vrzání jejich gumových podrážek.

* * *

Těsně před šestou mi zavibruje mobil. Otevírám zprávu od Line, posílá mi fotku Josephine s Lucií, jak spolu sedí na obrovské bílé pohovce, mají úplně stejné růžové princeznovské šatičky, smějí se a chovají na klíně hnědou chlupatou kočku. Na packách má zasychající hlínu, jako by právě přišla zvenku, a má jasně žluté oči, jimiž mě úplně hypnotizuje. Pořád ještě na ni civím, když mi telefon v ruce zazvoní.

„Haló?“

„Mami?“ Luciin hlásek se zalyká smíchem.

Roztáhnu koutky. „Ahoj, zlatíčko. Zrovna se chystám, že pro tebe vyrazím, ano?“

„Jo, ale mami, napadlo nás... Nemohla bych tady přespát? Prosím prosím prosím...“

„No...“ Lucia ještě nikdy u žádné kamarádky nepřespala, přestože v sedmi letech už mají některé spolužačky tuto kratochvíli za sebou. Víím, že moje dcera není nijak úzkostná, ale nezná Josephine zase tak dobře a já jsem u nich doma v životě nebyla.

„Mami, prosím! Je pátek!“

„Já víím. Ale... nemáš s sebou vůbec žádné věci. A ještě nikdy jsi u nikoho cizího nepřespala.“

NEVINNÁ HRA

„Ale jo! U Julie!“

„Jistě, ale to je tvoje sestřenice. Já ti nevím.“

„Je to tady bezva! Mami, prosím! Na, promluv si s Josephininou mámou.“ Telefon na chvílku ztichne a pak slyším Linin hlas.

„Ahoj, Eliso. Zdravím vás. Holky tady skvěle řadí. Bezvadně si hrají a užívají si to.“

„Ano,“ odpovím. „Lucia působí šťastná jak blecha.“

„Takže chápete, že se mě ptaly, jestli tady může Lucia přespát. Co myslíte? Mně to vůbec nevadí. Manžel je na služební cestě v New Yorku a vrátí se až zítra. S Josephine je vždycky všechno jednodušší, když je s nějakou kamarádkou, takže mi to ani v nejmenším nečiní obtíže.“

„Ach tak. Dobrá. Ano, tedy... Jde jen o to, že Lucia u žádné kamarádky ještě nepřespala.“

„Chápu. Myslím, že bychom to mohly zkusit, a kdyby se jí zastesklo, prostě vám zavolám a přijedete si pro ni?“

„Ano. Ano, to by asi šlo. Dobrá, tak se jen budu musetavit a přivezu jí věci. Chápete, kartáček, pyžamo a samozřejmě plyšáka.“

„Pochopitelně.“

* * *

Fredrik vejde do dveří a je tak rudý v obličeji od prudkého větru, až to vypadá, jako by ho někdo zfackoval.

„Ahoj,“ pozdraví a štípne mě do tváře. „Kde jsou děti?“

„Lyder nahoře usnul u *Lego příběhu* a Lucia je u spolužačky. Vlastně tam zůstane. Nechají ji u sebe přespát.“

„No panečku.“

„Snad ti to nevadí?“

„Ne, proč? Můžeme uložit Lydera dřív a dopřát si trochu času pro sebe.“ Mrkne na mě, zlehka mě pohladí po zadku a vzápětí si sáhne do ledničky pro lahev mexického piva, otevře si ho a dlouze se napije. Ohryzek na krku mu poskakuje nahoru a dolů.

„Ale jo, vlastně se to docela hodí. Zítra mi to letí v devět, takže bys mohl mít příjemné líné ráno s Lyderem a pak někdy před obědem vyzvednout Lucii.“

„Tak jo, fajn. V kolik myslíš, že se vrátíš?“

„Přistáváme v pět třicet.“

„Říkalas Milán?“

„Ne, Řím.“

„To máš kliku.“

„Nijak zvlášť. Nedostanu se nikam jinam než na letiště, zlato.“

„Ale ještě uvidíš modrou oblohu.“

„To je fakt. Přesně.“ Usměju se na manžela a jdu si do chodby about boty. I když pojedou autem, stejně si narazím vlněnou čepici. Je sice teprve říjen, ale zdá se, že ledové větry z východu přinesly zimu nějak dřív.

* * *

„Ahoj,“ zdraví Line. „Pojďte klidně dál!“

Vejdu do prostorné, dokonale uklizené vstupní haly s klenutým stropem a luxusním bodovým osvětlením. Jakmile se zuju, hned cítím pod nohama teplo z topení v podlaze. Shora slyším dětský smích. Vyjdeme do obrovského obývacího pokoje v patře a naskytne se nám pohled na Lucii a Josephine, které dělají jednu hvězdu za druhou, pořád v princeznovských šatech, a přestanou vřdycky jen proto, aby se mohly nadechnout mezi výbuchy smíchu.

„Páni, vy ale máte nádherný dům,“ řeknu. Všechno je v nesmírně elegantním moderním stylu, s hladkými bílými plochami, naprostý opak toho, co máme u nás doma, kde jsou všude rodinné fotografie, krabice s hračkami a dětské kresbičky na stěnách. Očividně tu přebývá rodina, která může s úplným klidem přijmout nečekanou návštěvu, aniž by se musela potýkat s hromadami bot na chodbě, haldami nádobí ve dřezu, přetékajícími koši na prádlo v koupelně a nedojedenými sendviči s marmeládou, ponecha-

NEVINNÁ HRA

nými svému osudu na parapetech. Tedy rodina úplně jiná než ta naše.

Jejich dům stojí na úplném vršku skalnatého kopce nad pláží Asnes na poloostrově Vesterøya bez blízkých sousedů. Jedna stěna je celá skleněná, s výhledem na členité skalnaté pobřeží jakoby záplatované zelení lesních porostů, a hluboko pod námi se vzdouvají neklidné vody oceánu, které pravidelně narážejí do pobřeží. Občas jsou v nepravidelných záblescích světla majáku na druhé straně zálivu viditelné i zpěněné bílé hřebínky.

„Děkuju,“ říká Line. „Jsme s ním nadmíru spokojení. Myslím, že jsem si prohlédla snad polovinu sandefjordských domů, než jsme nakonec koupili tenhle.“ Rozesměje se a já se k ní přidám. „Chcete čaj? Nebo sklenku vína?“

„Musím se vrátit domů k synovi, než půjde kolem půl osmé spát,“ odpovídám. „Slíbila jsem mu pohádku.“

Line se usměje a její krása mě znovu téměř ochromí.

„Jistě. Tak jen rychlou sklenku?“

Přikývnu a ona se po chvílce vrací se dvěma skleničkami šampaňského. „Koneckonců je pátek.“ Rozhodně bychom mohly být kamarádky. Zvednu směrem k Line orosenou skleničku a sleduju, jak po ní pomaličku stéká jediná kapka.

„Maman,“ říká Josephine, „regarde!“

Line zatleská, protože Josephine nejistě udělala dva přemety stranou těsně po sobě a pak upadla na koberec.

„Vy mluvíte francouzsky?“

„Ano, někdy. Josephine chodila v Oslu do francouzské školy. Říkali jsme si, že umět jazyky se může vždycky hodit.“

Najednou se cítím úplně jako hlupačka, a navíc bolestně průměrná, zejména vedle téhle skvostné ženy a její vzdělané dcery. „Aha. To máte naprostou pravdu, rozhodně se to hodí.“

„A co vy? Jste odsud? Tohle je opravdu krásné místo pro život, že?“

„Ano, to tedy je. Tiché, řekla bych, ale pořád dost v centru. Já pocházím z Lillehammeru a manžel ze Sandefjordu. Rozhodli jsme se

žít tady, protože on pracuje v Tønsbergu a já kousek odsud na letišti Torp. Autem jsem tam za necelých dvacet minut.“

„Aha, a co děláte?“

„Jsem letuška. U Nordic Wings.“

Line se rozzáří oči. „No páni. To musí být zábavná práce. Když jsem byla malá, vždycky jsem snila o tom, že se stanu letuškou. Někdy lituju, že jsem si ho nespínila.“

„Ano, občas je to zábava. Ale smím-li to tak říct, je to čím dál méně luxusní povolání. Než jsem měla děti, létala jsem na dálkových letech pro Qatar. To se patrně mnohem víc podobalo představám, které většina lidí o tomto povolání má.“

Line se usměje a znovu upije šampaňského.

„Když už jsme měli děti, začala jsem pracovat pro Scandinavian Airlines, ale dojíždění na letiště do Osla bylo hodně vyčerpávající. Dvě hodiny autem každý den na mě bylo zkrátka moc, a tak jsem před třemi lety nastoupila k Nordic Wings. Je skvělé, že máme přímo v regionu nové nízkonákladové aerolinky se spojením do řady evropských destinací, ale to už se dá jen stěží označit za luxus. No nic. To je život. A co vy? Pracujete?“

„Ano, dělám maskérku v televizi. Ale jsem na volné noze.“

„Panečku, tak to připadá jako zábava zase mně. Máte možnost potkat se s někým slavným?“

„Ne. Většinou líčím hlasatelky ze zpravodajství.“

„Ach tak.“

„Nícméně se to dost snadno kombinuje s dětmi. Však víte, je v tom jistá flexibilita. Beru jen ty kšefty, které probíhají v době, kdy mají děti své povinnosti nebo koníčky, případně se přizpůsobím manželovu pracovnímu programu. Jezdí velice často služebně pryč.“

„A co dělá váš manžel?“ Snažím se představit si, jak asi vypadá – musí to být hodně zajímavý člověk, když upoutal někoho, jako je Line.

„On, víte... je bankéř. Zabývá se investicemi pro jednu... francouzskou banku. Paribas.“

NEVINNÁ HRA

Usměju se a přikývnu. Line mluví přesně jako já, když se mě lidé ptají, co dělá Fredrik. *No... víte... něco jako finanční právo v jedné... právnické kanceláři.* Povídáme si ještě chvíli o dcerách, a jak spolu dobře vycházejí, a já pak dám Line Fredrikův telefon, aby se mohli zítra domluvit na vyzvednutí.

Vstanu a jdu do místnosti, kde si Lucia a Josephine zase hrají tu tleskáci hru.

„Maminka už musí domů, zlatíčko,“ říkám, ale Lucia ke mně sotva obrátí pohled. „Určitě tady chceš přespat?“ Přikývne, ale nepřestává recitovat do tleskání.

Byla jedna krásná dáma
Krásná dámo, copak máš?
Jednu starou botu,
Dva hřebíky z plotu,
A nakonec – copak mám?
Tři maliny, ty vám dám!

„Kdybys se mnou chtěla mluvit, stačí zavolat, ano?“

Lucia znovu kývne.

„Přinesla jsem ti věci. V tašce máš i Minky.“

Usměje se a přijde mě obejmout. Čelo i týl má zpocený po tom cvičení a přemetech. Políbím ji na rozpálené tvářičky. „Miluju tě.“

„Taky tě miluju,“ řekne Lucia.

„Zahrajem si ještě na dvojčata,“ vykřikne Josephine a popadne Lucii za ruku.

„Jo! Hrajem!“

„Lucia je moje dvojče!“

Usměju se, nejdřív na holky a pak na Line. Když je tak vidím, jak se objímají kolem ramen, s úsměvem od ucha k uchu – trochu prořídlým, protože každé už vypadlo několik mléčných zubů –, opravdu by mohly být dvojčata. Jediný rozdíl jsou Josephininy husté oříškové vlasy, protože Lucia má jemné a blond. Obě mají dost podobné hnědé oči a plné rty.

ALEX DAHL

„Tak si to spolu užijte, vy dvojčátka,“ rozloučím se a vracím se dolů, s Line v závěsu. Když vyjdu ven do chladné tmy, maličko kývne rukou, jako by mi mávala. Chvíli ještě stojím před domem a dívám se vzhůru na řídké cáry mraků, které žene ostrý vítr po obloze. Zítra bude neklidný let.

2

Elisa

20. října

Když se konečně odtrhneme od terminálu, máme téměř hodinové zpoždění, ale piloti jsou si jistí, že ho díky silnému zadnímu větru doženeme. Zavírám všechny příhrádky na zavazadla v uličce, procházím si soupis úkolů a po dobu přesunu letadla od terminálu na ranvej mluvím s cestujícími. Nad námi se valí ponurá mračna. Máme další šedivý větrný den.

„Vítejte na palubě letu Nordic Wings do Říma na letiště Fiumicino. Věnujte prosím pozornost bezpečnostním informacím, které se promítají na obrazovkách nad vámi. Nordic Wings vám přejí příjemný let.“

Na chvilku zavřu oči, zatímco letadlo najíždí k ranveji a připravuje se k vzletu. Pak pilot přidá rychlost a už vystřelíme vpřed a rolujeme po startovní dráze. Letadlo se vznese, v nízkých oblacích se zachvěje a pak už setrvá v hladkém letu, protože pronikáme do zářivé modři. Opřu se ve svém sedadle pro personál a usmívám se na malé dítě usazené na klíně svého otce ve druhé řadě. Dítě na mě mává buclatou pěstičkou a já mu také zamávám. Hlavou mi vrtá, jak se má Lucia při svém prvním přespání mimo domov. Těsně předtím, než jsem musela přepnout mobil do režimu „letadlo“, jsem

Line napsala, že Fredrik může Lucii vyzvednout úplně kdykoli, až jí to bude vyhovovat, a ať se pak spojí rovnou s ním.

Když pokračujeme v letu a stále nabíráme výšku, prohodím pár slov s letuškou v zácvičku, která sedí na sedadle pro personál vedle mě. Jmenuje se Charlotte a za necelých pět minut se dozvím, že pochází z městečka v severním Norsku, že je fakticky, ale fakticky totálně závislá na mangu a hrozně ráda se obléká jako její oblíbená postavička, školačka Taya s růžovými vlasy. Také mi vypráví, že se právě sestěhovala se svým přítelem, ale že se z něj vyklubalo tak trochu přerostlé dítě.

Jsem ráda, když se ozve signál a my můžeme svá sedadla opustit. Kývnu na Charlotte, ať se také odpoutá. Automaticky si procházím seznam úkolů: kontrola toalet, káva, zapnout troubu, zkontrolovat obsah vozíku. Na své práci miluju to, že žádné dva dny nejsou stejné, a přesto se všechny rutinní úkony stále opakují, což člověka uklidňuje.

Než se přiblížíme k Římu a já znovu usedám do sedadla pro palubní personál, dojde mi, jak jsem strašlivě unavená. Dokázala bych vmžiku usnout a bezvládně viset jen na svém tříbodovém bezpečnostním pásu. Myslím, že spousta lidí je na tom podobně. Četla jsem, že je to důsledkem stresu z moderního života, zejména u žen. Práce, děti, vztahy. Nedokážeme zkrátka zabrzdit.

A nemusí to být nijak složité – úplně stačí tyhle tři věci, aby se kdokoli cítil čas od času vyčerpaně. Zavírám oči a poslouchám cvaknutí při vysouvání podvozku. Dnes je kapitánem jeden z našich nejzkušenějších pilotů a dosedne na zem tak hladce, že si ani neuvědomuju, kdy přesně jsme přistáli a dosedli na ranvej. Usměju se na cestující a sleduju, jak se do našeho zorného pole dostávají budovy terminálu, lesknoucí se v oslepující záři slunce. Můj manžel se nemýlil – mám kliku.

Jenže mi nezbývá ani chvilka času pro sebe. Nejprve je třeba všem cestujícím popřát velice krásný den, *buongiorno*, a nechat je vystoupit z letadla. Pak můžu věnovat tak pět vteřin sama sobě. Už jsou dvě

NEVINNÁ HRA

hodiny, proto si rychle koupím u stánku vedle nástupní brány sendvič a posadím se do salonku pro posádku. Přepnu mobil z režimu „letadlo“ na roaming a volám Fredrikovi.

„*Ciao, bello*,“ řeknu, když to zvedne. Poslední dobou se usilovně snažím, abych mezi námi udržela odlehčený tón. Manželství se může proměnit v mrazivě chladný vztah dřív, než se nadějete, a já nechci, aby se to přihodilo i nám – na to jsme to dotáhli až moc daleko.

„Nazdárek! Jak je v Římě?“

„Fantasticky, tím jsem si jistá. Mám doslova čtvrt hodinky, než se budu muset vrátit do letadla a připravit se na zpáteční let. Jak proběhlo to Luciino spaní u kamarádky?“

„Ještě tam je. Ráno jsem s tou maminkou mluvil a prý šly plavat do bazénu.“

„Bezva. Kdy ji vyzvedneš?“

„Říkala mi, že mi ji kolem třetí hodí domů.“

„Super, to je skvělý. A Lyder?“

„Dnes přišli naši a vzali ho do muzea plazů v Larviku.“

„Ty děti mají ale kliku. A copak dnes odpoledne podnikne tatínek, když já otročím?“

„To je přece jasné. Plácne sebou na gauč a dá si *Hru o trůny*. Juchů!“

Manžel se uchechtne, pak se rozloučíme a mně hlavou bleskne vzpomínka, jak vypadal dnes ráno. Když jsem vyklouzla v šest z postele, tak ještě spal, ale chvílku jsem se zastavila u dveří a sledovala ho v kuželu světla z chodby. Ležel nahý na břicho, tváří obrácený ke mně, chvěla se mu víčka. Měl bílý zadek a pořád ještě se mu na něm jasně rýsovala hranice opálení po našem výletu na Tenerife před čtrnácti dny.

Vzpomínám na včerejší sex, jak si mě opřel o pelest, jak drsně mě tahal za vlasy, jak jsem cítila na uchu jeho zrychlený horký vzrušený dech, když dospěl k orgasmu. Uvědomuju si, že najednou rudnu, a raději směřuju myšlenky na svůj kručící žaludek – dokonce jsem ani nesnídala. Zakousnu se do sendviče a zavírám oči. Žvýkám sušená rajčata a měkkou čerstvou mozzarellu. Když dojím, mám nejvyšší

čas vrátit se na palubu. Opráším si pár drobečků z modré sukně uniformy a znovu mrknu na mobil. Rozhodnu se napsat Line. Je velice laskavá, že krom přespání vzala holky ještě do bazénu.

Ahoj, zdravím, doufám, že u vás všechno v pohodě. Strašně moc děkuju, že jste vzali L do bazénu! Budeme moc rádi, až na oplátku přespí Josephine u nás. Co nejdřív. Třeba příští týden? Díky díky! Elisa

Vrátím se do letadla a se zbytkem posádky připravíme uvnitř všechno potřebné. Kapitán hlásí, že budeme mít minimálně půl hodiny zpoždění, protože jsme se opozdili už na příletu a přišli o svůj vyhrazený odletový čas. Svou práci sice miluju, ale zpoždění mě unavují, hlavně proto, že to znamená nepříjemně naladěné cestující. Je zajímavé, že kretén se ve vzduchu promění v megakreténa. Přesto bych měla být do sedmi doma a už se těším na náš sobotní večerní rodinný rituál, kdy všichni sledujeme talentovou show, na stole máme obrovskou mísu bonbonů a děti se ospale tulí ke mně a Fredrikovi. Máme štěstí. Obrovské. Čím jen jsem si ho zasloužila?

Volám na odletovou bránu a sděluju jim, ať nechají cestující projít nástupním tunelem do letadla. Téměř okamžitě se ozve rachot kufrů a tašek na kolečkách, dunění kroků a já se soustředím, abych nasadila svůj nejlepší letuščí úsměv. V kapse mi zavibruje mobil, rychle ho vytáhnu, abych ho mohla přepnout do režimu ‚letadlo‘ a znovu ho schovat. Podívám se na čas, 15:47, a pak na zprávu od Fredrika.

Hele, ozvala se ti Josephinina máma? Říkala, že ji přiveze do 15, a zatím tu nejsou. Musím už jet vyzvednout Lydera...

Zhluboka se nadechnu. To jako vážně? Co si ti chlapi myslí? Jsem v Římě, v letadle, v práci – a mám se ještě zabývat logistikou svou dětí domů? Je to pořád stejná písnička. Až si na letišti v Kodani

NEVINNÁ HRA

poběžím pro nějakou rychlou svačinku, abych se stihla vrátit do letadla, dostanu snad od manžela zprávu: „Nestihnu ji vyzvednout, mohla bys prosím tě sehnat někoho, kdo by to zvládl?“ Nebo mi při nástupu cestujících do letadla do Madridu Fredrik napíše: „Kde má Lyder pytel s věcmi na tělocvik a jak ten pytel vlastně vypadá?“

* * *

Let není úplně plný, odhaduju to na polovinu – dvaasedmdesát dospělých a sedm dětí pod dvanáct. Sedám si vedle Charlotte a vyhýbám se obvyklé konverzaci. Letadlo se rozjíždí a začíná rolovat. Jsem trochu roztěkaná, což je nepochybně způsobeno Fredrikovými pochybnými organizačními schopnostmi. Jenže... co když se něco přihodilo? Něco zlého? Nehoda u bazénu? Autonehoda? Nebo dostal někdo nějaký záchvat, třeba alergický nebo tak? Lucia kdysi měla drobnou alergickou reakci na sezam, nenapadlo mě se o tom zmínit Line, možná jí dala něco sezamového a moje holčička se nachází ve stavu anafylaktického šoku a Line se vybil mobil, tak ani nemůže zavolat...?

Přestaň, říkám si. Tak dost! Přesto mi srdce divoce buší a nejradši bych si ještě naposled před odletem zkontrolovala mobil, ale je zamčený ve skříňce. Letadlo zrychluje, hlasitě duní a řítí se po ranveji vstříc naváděcím světlům, až se konečně odlepí. Vrtím se v sedačce a pohledem hypnotizuju bod těsně nad horními přihrádkami na zavazadla a soustředím se na hluboký pravidelný dech.

Pilot nám dá signál, že je všechno v pořádku, a já vstanu, abych začala připravovat kávu a pak procházím seznam nezbytných úkonů po startu. Je mi divné, že dýchám tak mělce. Už mnoho let se potýkám se záchvaty úzkosti, ale tentokrát je to obzvlášť zlé, až se musím přidržet okraje vozičky s nápoji, abych se trochu vzpamatovala. Koncentruju se na dechová cvičení, ale cítím, že rudnu, a mí kolegové i cestující na mně poznají, že se mnou něco není v pořádku.

„Něco se děje?“ ptá se Charlotte.

„Ne, ne, promiň, jen se mi trošku zamotala hlava. Občas se to stává. Po letech strávených ve vzduchu.“

Přikývne, ale tváří se ustaraně.

Vypíná se signál pro cestující, aby zůstali připoutaní, takže lidé okamžitě cvakají bezpečnostními pásy a procházejí se uličkou.

No tak, povzbuzuju se. Dej se dohromady. Nejvíc toužím po něčem silnějším k pití, ale to je samozřejmě nesplnitelné. Loni se mi po dlouhé a vášnivě milostné aféře se sedativy podařilo definitivně skoncovat s diazepamem. Teď toho lituju.

Usmívám se, odpovídám na otázky, podávám kávu, znovu se usmívám a celou dobu se snažím pekelně se soustředit na chladný kov vozíku pod svými prsty. *Zvládneš to*, přesvědčuju se znovu a znovu. Ale vůbec si tím nejsem jistá. Myšlenky mi divoce víří a mám dojem, jako by letadlo značně překračovalo povolenou rychlost. Představuju si, jak padá skrze kupy mraků a nekontrolovatelně se řítí k zemi a tam se rozletí v oslepujících plamenech a černém dýmu na tisíc kousků. Je to takový pocit, jako by mě rychlost rvala na kusy a stahovala ze mě kůži.

Na dlouhou dobu se zamкну na toaletě a upírám na sebe pohled do zrcadla. „Všechno je v pořádku,“ šeptám, ale slzy se mi řinou po tvářích a zanechávají za sebou černé pramínky se zbytky řasenky. Teprve když Charlotte zatuká na dveře, nejdřív tiše a pak naléhavě, podaří se mi trochu se vzpamatovat. Znovu se nalíčím a vyjdu ven do zářivě osvětlené kabiny. Známý šustivý zvuk motorů je v dané chvíli uklidňující a já se usmívám se sebejistotou, kterou přitom vůbec necítím.

Na letišti Torp přistáváme těsně po půl sedmé. Než všichni cestující vystoupí a já dokončím všechny nezbytné úkony, jsem tak unavená, že téměř nedokážu jasně uvažovat. Když jsme včera večer uložili Lydera, otevřeli jsme si s Fredrikem lahev vína, a protože jsme se pak oddávali sexu, usnuli jsme až někdy po jedné hodině. Netoužím po ničem jiném než jít domů a lehnout si na pohovku. Popadnu své věci a zapnu si mobil. Procházím z letadla tunelem na

NEVINNÁ HRA

terminál a sleduju, kdy chytím mobilní signál. Vmžiku mi začne přístroj vibrovat v ruce a cinkat. Šest nepřijatých hovorů od Fredrika a pět zpráv na WhatsAppu. Automaticky si přečtu tu poslední, kterou jsem dostala před čtyřmi minutami, a krev mi tuhne v žilách.

Už jsi přistála? Pospěš. Čekám na tebe u příletů. Honem pojď, Eliso.

3

Elisa

Fredrik je celý bledý, má divně pomačkaný obličej a v něm zmatený, vyděšený výraz. Běžím k němu a lodičky mi hlasitě ťukají, až se to rozléhá celou příletovou halou letiště Torp. Vycítím vyděšené pohledy lidí – není moc normální zničením se bezdůvodně rozběhnout.

„Co se děje?“ vymáčknu ze sebe. „Proč jsi tady? Kde jsou děti?“

„Já... nemůžu najít Lucii.“

„Co tím chceš jako říct, že ji nemůžeš najít?“

„Ta maminka ji ve tři nepřivezla, jak bylo domluveno.“

„Cože? Proč? A jak ti zdůvodnila to zpoždění?“

Spěšně procházíme otočnými dveřmi do větru a mrholení, pak se rozběhneme přes silnici k parkovišti, kde se smí stát jen omezenou dobu.

„Pořád jí volám a píšu na číslo, které jsi mi dala, ale padá mi to do schránky.“

„Do prdele, asi jsem ti dala špatné číslo.“

Na chvíli zastavujeme u parkovacího automatu, tajíme dech, hledáme pohled toho druhého. Jasně, to je určitě ono. Špatné číslo. Vytahuju mobil. Žádné další zprávy ani nepřijaté hovory. Nechápu

NEVINNÁ HRA

to. I kdybych dala Fredrikovi špatné číslo, Line má přece moje? Proč nezavolala, že bude mít čtyři hodiny zpoždění, sakra, když mi má vrátit dítě?

„Počkat, ale říkal jsi, že ti dnes ráno volala kvůli tomu bazénu. Takže její číslo mít musíš.“

Fredrik vytáhne kreditní kartu z automatu a klusáme přes parkoviště bičované deštěm. Jeho odpověď přehluší startující tryskáč, který vzlétá přímo nad námi.

„Co?“ křičím.

„Říkám, že volala z jiného čísla. Skrytého.“

„Cože?“

Sedneme si do auta a zíráme na sebe ve ztichlém chladném prostoru.

„V tu chvíli mě to prostě nenapadlo... ale řekl bych, že je to trochu... divné.“

„No to mě poser, Fredriku! To mě poser! Proč jsi mi to neřekl, když jsem ti volala z Říma?“

„Vůbec mi to nedošlo. Já... Na tom našem rozhovoru nic divného nebylo, takže jsem zřejmě nijak pořádně nezareagoval.“

Čekáme ve frontě na výjezd z parkoviště, oba upřeně hledíme na auta před námi. Všechna chrlí do studeného vzduchu oblaka dýmu. Zoufale se snažíme přijít na nějaký, jakýkoli důvod, proč se s Line nedá spojit.

„Poslyš,“ promluvím ve snaze trochu se uklidnit než z jakéhokoli jiného důvodu. „Určitě se to normálně vysvětlí. Zřejmě ztratila mobil. Nebo... nebo jí onemocnělo dítě. Třeba poslala zprávu, že si holky hrají u nich doma nebo co já vím, a my jsme ji nedostali, ať už je důvod jakýkoli.“

„V domě nejsou. Asnestoppen, číslo 25, že?“

„Jo. Jak víš, že tam nejsou?“

„Zajel jsem tam. Dvakrát. Byl jsem i v bazénu. V kavárně nebyly a neviděl jsem je ani u hlavního bazénu, ani u dětského.“

„Stálo na příjezdové cestě k domu nějaké auto?“

„Ne.“

„Tady. Odboč vlevo. Musíme tam hned zajet.“

Fredrik na mě pohlédne, pak dá blinkr a sjede druhou odbočkou na obrovském kruhovém objezdu s fontánkou uprostřed. Jedeme kolem sandefjordského přístavu, kde jsou trajekty a lodě, pak přijdou na řadu prázdné restaurace s výhledem na moře, nyní na zimu zavřené.

„Zlatíčko,“ říká. „Myslím, že musíme zavolat policii.“

„Cože? Ne. Ne, to je nedorozumění. Musí být. Neblbni, tohle je Sandefjord. Nejbezpečnější místo na zemi. Teda... přece by nemohla... Nic zlého se nestalo. Víím, že je to jen šílené nedorozumění.“

Fredrik jede rychle směrem na Vesterøya. Ale ne dost rychle. Začínám mělce dýchat a zarývám si nehty do dlaní. Hlavou se mi mihají všemožné nejhorší scénáře a já pevně zavírám oči, a přestože jsem to už řadu let nedělala, začínám se potichoučku modlit. *Prosím prosím, hlavně ne Lucia. Ať to není Lucia. Ať je tahle situace jeden z těch zasraných příšerných...* „Ach, vzpomínáš, když jsme si vážně mysleli, že se stalo něco hrozného, a nakonec se z toho vyklubalo opravdu hodně blbé nedorozumění?“

Fredrik téměř nezpomaluje a auto se řítí na odbočku z hlavní a najíždí na pobřežní silnici směr Asnes. Cestu zaplavuje mořská voda a my jedeme dost rychle hlubokými loužemi, takže se za námi zvedají přímo obrovské vlny a končí na chodníku. Tisknu si ruku k tepně divoce pulsující na mém krku. Tohle je skutečnost. Je 19:19 a mě nenapadá jediný dobrý důvod, proč nám Lucii nepřivezli zpátky nebo proč Line nezvedá mobil ani nekomunikuje.

„Počkej, máš pravdu, samozřejmě máš pravdu. Musíme zavolat policii. Ježíši.“ Otevírám mobil a začínám tukat na displej, ale strašně se mi třesou prsty a nedokážu zastavit slzy, takže mi kanou z očí.

„Počkej. Jsme tady,“ šeptá Fredrik, rve auto maximální rychlostí do posledního prudkého svahu k obrovskému domu a najede na příjezdovou cestu. „Dívej, svítí se tam. Předtím se tam nesvítilo. A je tam auto. Určitě se vrátili. Díkybohu.“

NEVINNÁ HRA

V otevřené garáži je do nabíječky připojený černý Nissan Leaf. Běžím od auta ke vstupním dveřím. Prudké srázy kopce bičuje divoký vítr, cloumá s námi jako malé tornádo. Ze všech sil buším na masivní dubové dveře a zároveň tisknu zvonek. Zevnitř se ozve jakýsi tlumený zvuk – vytrvalé hučení. Že by vysavač, který naráží na obkladové lišty?

Potřebuju Lucii. Hned. Potřebuju svou holčičku. Musím si za-bořit nos do těch načechraných zlatých vlásků, potřebuju cítit její hubené ruce, jak mě objímají kolem krku. Nemůžu si pomoci. „Lucie!“ ječím z plných plic. Tlumený zvuk zevnitř utichne a slyšíme, jak se ke dveřím blíží lehké kroky. Pak se dveře otevrou.

4

Elisa

Ve dveřích stojí neskutečně maličká Asiatka. Vlasý má stažené do přísného uzlu a v ruce drží stříbrný akumulátorový vysavač.

„Dobrý den,“ říkám a do hlasu se mi dere hysterie. „Je tady moje dcera? Lucia? Je Josephinina kamarádka.“

Odpovědí mi je pohled zcela bez výrazu.

Vstoupím dovnitř, rozhlížím se po jasně osvětlené vstupní hale a hledám nějaké stopy Lininy přítomnosti nebo přítomnosti děvčat.

„Mluvíte norsky?“

Žena kývne. „Tady nikdo,“ pronese se silným přízvukem. „Výměna.“

„Výměna? Jak to myslíte?“ ptá se Fredrik.

„Dělám výměny. Pro Airbnb. Pondělí přijet noví lidé.“

„Počkejte, omlouvám se, ale nechápu. Musíte nám pomoci!“

Žena se teď tváří velice obezřetně a klouby prstů té ruky, kterou drží pootevřené dveře, jí zbělají.

„Poslouchejte. Moje dcera je s lidmi, kteří tady bydlí. S majiteli domu. Line a... Myslím s Line a jejím manželem. Moje dcera si hraje s jejich holčičkou Josephine. Musím vědět, kde jsou.“

NEVINNÁ HRA

Žena se tváří upřímně zmateně. „Tady nikdo nebydlet. Dům patří pánovi, co bydlet ve Stockholm. On ho používat pro Airbnb. Promiňte. Nemůžu pomoci.“

Obracím svůj pohled k Fredrikovi a jeho tvář se mi začne před očima rozmazávat, jako by tála, protože ji zalije příval zoufalých zděšených slz.

„Musíme dovnitř,“ říká Fredrik.

„Ne,“ brání se žena a začne dveře zavírat. „Tady nikdo.“

„Otevři sakra ty dveře!“ křičí Fredrik, ale dveře se nám zabouchnou před nosem.

Klesnu na kolena a nekontrolovatelně vzlykám. „Zavolej policii,“ šeptám.

* * *

Stěny jsou bělostné a podlaha ze světle šedého betonu potřísněná tmavšími cákanci. Sedíme s Fredrikem těsně vedle sebe u dlouhého stolu a naproti nám dva policisté. Jeden pohledný třicátník, který vypadá, že pochází z Jižní Ameriky. Má laskavé oči a hladkou hnědou pleť, a když mluvím, pláču a škytám, dělám odmlky, abych se krátce namáhavě nadechovala, mírně přikyvuje. Vedle něj je starší blondýnka s přísným výrazem, která mě překvapí, když se natáhne přes stůl a stiskne mi ruku ve chvíli, kdy ze sebe sypu všechno, na co si pamatuju, co předcházelo této neskutečné situaci. Fredrik vypadá, že je zcela v šoku, popelavý obličej křiví do nevěřícného výrazu.

Policista k nám posouvá přes stůl spoustu fotografií. Jsou na nich různé ženy – bílé, černé, Asiatky, staré, mladé, nenápadné i výraznější. Neustále vrtím hlavou, protože žádná z nich není Line.

„Jste si jistá?“

Znovu přikývnu. Poznala bych ji kdekoli.

„Manželovo jméno tedy vůbec nevyslovila?“

„Ne. Řekla jen, že je v New Yorku. A že je Francouz. Vlastně ne,

možná neříkala, že je Francouz. Říkala, že je bankéř, který pracuje pro Paribas.“

Policista si zapíše do notesu před sebou „Paribas“. „Zmínila ještě nějaké jiné místo nebo jméno?“

„Ne. Počkat. Ano, říkala, že má krom dcery i syna – ,... můj starší syn je ve škole také spokojený. Chodí na druhý stupeň.‘ Ale nevyslovila ani jeho jméno, ani do které školy chodí. Jen říkala, že holčička chodila do francouzské školy v Oslu. V jednu chvíli promluvila na matku francouzsky.“

„A to mohla být prostě lež,“ říká Fredrik. „Všechno, co řekla, mohla být zkrátka lež jako věž.“

Vnímám, jak při tom pomýšlení zalévá mé útroby chlad a zmocňuje se mě panika. Věříme všemu, co nám někdo řekne, bereme jako pravdu každé slovo bezpočtukrát denně. Ale neděláme chybu?

Ozve se zaklepání a objeví se další policista.

„Podařilo se nám dovolat do kanceláře školy. Josephine zatím nebyla v korsvické škole oficiálně zapsaná.“

„Cože?“ divím se. „Line tvrdila, že se přistěhovali na začátku školního roku. A máme půlku října. Jak je možné, že není úředně zapsaná?“

„Zdá se, že to prostě není pravda. Josephine přišla teprve ve středu a zapsali ji jen na tři dny na zkoušku.“

Znovu se na sebe s Fredrikem podíváme. Srdce mi buší trochu moc rychle, cítím slabost. Také mám zvláštní pocit chladnokrevné pohotovosti, jako by každá buňka mého mozku byla připravená přemýšlet. Musím Lucii získat nazpět. Musím zůstat v klidu, aby se mi dceruška vrátila. Jenže ve skutečnosti se mi chce ječet a rvát a nemůžu si pomoci, abych nevydala úzkostný vzlyk.

„Nechápu – přece jim musela předložit pas, rodný list... něco?“

„Vypadá to, že jim dala jen číslo sociálního pojištění, které si škola ani neověřila. My jsme si ho právě ověřovali a bohužel se ukázalo, že neexistuje. Matka sekretářce řekla, že pas přinese v pondělí.“

NEVINNÁ HRA

„A co ten dům? Jestli si ho najala přes Airbnb, musela se registrovat. Vzpomínám si, že jsme taky využívali Airbnb – tam vás nutí verifikovat váš profil a musíte platit kreditní kartou...“

„Pracujeme na tom, abychom určili, jakou platební kartu použili, a snažíme se také identifikovat IP adresu, z níž si dům zabukovali.“

„A telefon?“

„Podle našeho názoru se ho zbavila, ale stejně ho hledáme.“

„Počkat,“ řekne Fredrik. „Takže pokud unesla naši dceru a odjela včera večer těsně po příchodu mé manželky domů, bude mít náskok... kolik? Téměř dvacet čtyři hodiny? V tom případě teď můžou být kdekoli.“

Policista zachmuřeně přikývne. „Ujišťuju vás, že Lucii najdeme. *Najdeme ji.* K takovým situacím dochází v Norsku jen velice zřídka. A téměř všechny děti, které se ztratí, se najdou živé a zdravé do osmačtyřiceti hodin. Na tento případ nasazujeme velké množství lidí. Rozhodli jsme se obracet na veřejnost nejrozličnějšími prostředky, přes veškerá média, v naději, že se nám ozvou klíčoví svědkové.“

„Ale... Ale co když ji mezitím zabijí? Jde o mé dítě!“

„Paní Blixová, je pochopitelné, že ve své situaci uvažujete tímto směrem. Dovolte mi však, abych vás ujistila, že budeme pracovat ze všech sil dnem i nocí a využijeme veškerých našich zdrojů, abychom vaši dceru našli,“ promluvila policistka Kristine Hermansenová. „Teď si s vámi promluví psychologové. Je nanejvýš důležité, abyste se o sebe v dalších dnech dobře postarali. Kvůli Lucii, ano? Musíte být silná. Teď je někde venku a my jsme si naprosto jistí, že je naživu. Až se vám vrátí, bude vás potřebovat víc než kdy jindy. A my vám ji *vrátíme*, spolehněte se. Rozumíte mi?“

Znovu na sebe s Fredrikem pohlédneme. Dívat se do jeho ztrápených očí s výrazem štvance mi působí až fyzickou bolest.

„Jakmile si promluvíte s psychology, budeme doufat, že se dokážete zúčastnit tiskové konference. Máme zkušenost, že nejlepších výsledků docílíme, když se na veřejnost přes média obraćejí přímo rodiče. Zítra vás budeme muset vzít znovu do Asnestoppen, abychom

se podívali, jestli v domě náhodou po Lucii něco nezůstalo. Naši technikové tam už pracují, ale uklízečka bohužel přišla dřív.“

„Proč jste si tak jistá, že je Lucia naživu?“ šeptám.

„Protože беру-li to čistě statisticky, ať jsou důvody pro tento zločin jakékoli, Lucia má daleko větší cenu živá než mrtvá. Děti jsou při únosech málokdy zabity – bez ohledu na to, co vám předkládají bulvární plátky. Fakt, že ji unesla žena, je také významný. Ženy bývají, upřímně řečeno, v mnohem menší míře pachatelky trestných činů souvisejících s vraždou.“

* * *

„Prosím,“ říkám do oslepujících blýskajících světél. „Prosím, propusťte ji. Uděláme cokoli. Cokoli.“ Můj hlas je zvláště klidný, jako kdybych si řeč nacvičila předem. Vzpomínám, jak jsem viděla jiné matky – lidi jako teď já – v televizi, v jiném životě. V tom životě, kde jsem neměla ponětí, jaké to je tady stát a říkat ta slova. Prosit. Téměř na kolenou. Odvracela jsem se od jejich zoufalých očí, od fotografie jejich dítěte, kterou svíraly křečovitě v ruce, od jejich bolestného, neskutečného strachu. Jak může někdo žít, aniž by byl na jedinou vteřinku věděl, kde je jeho dítě? Tak jsem tehdy většinou uvažovala. Pořád na svou bývalou otázku nenacházím odpověď. Nedokážu jasně přemýšlet.

„Vypadala jste jako skutečně rozkošná, laskavá žena,“ pokračuju, jako bych se obracela přímo na Line, a pořád držím zřetelný a klidný tón hlasu. „Měla jsem pocit, že bychom mohly být kamarádky. Nechápu, jaký jste pro to mohla mít důvod. Ale chci vám říct jedno: prosím, prosím, neubližujte Lucii. Velice vás prosím jako matka matku. Prosím, neubližujte mému dítěti. Když se hned přihlásíte, následky vašeho činu budou mnohem menší, než když to neuděláte. Všichni se budeme moci vrátit zpátky ke svým životům. Nebudeme vás nenávidět, strávíme svůj život s vděčností. Lucia nás potřebuje. Prosím vás nesmírně, ukončete naše trápení hned teď.“

NEVINNÁ HRA

Sestoupím z pódia a zachytím Fredrikův pohled. Po tváři se mu řinou slzy a lehce na mě kývne. Policistka Kristine Hermansenová mi položí ruku na rameno a odvádí mě pryč od novinářů s jejich kamerami a kakofonií vykřikovaných otázek do malé místnosti s červenou pohovkou a dvěma modrými křesílky. Znaveně klesnu na pohovku a zavřu oči. Odlesky míhajících se blesků mi pořád zůstávají pod víčky. Po dlouhé době hluk v mé hlavě ustane, světla zmizí a zbyde jen otupující tichá temnota. To je teď můj život.

5

Elisa

Sedíme v autě před naším domem a díváme se na jeho decentní, ale roztomilou fasádu. Měl ideální polohu, ale teď je po všem. Ať se stane cokoli, obyčejný rodinný život, který jsme doposud vedli, je navždy zničen. Nedokážu už ani o milimetr otočit hlavu, natož se podívat manželovi do očí. Jak tady dnes přechkáme noc – bez ní?

Jako náměsíční kráčíme pomaličku ke dveřím a Fredrik bojuje se zámekem. Stojíme bez jediného hnutí ve ztichlé temné chodbě plné rozházených bot. Všechno vypadá stejně jako obvykle, ale ve skutečnosti to stejné vůbec není. Přinutím se k představě, že tohle je prostě úplně jako jindy, když obě děti odešly k Fredrikovým rodičům na noc, což se dělo často. Měli jsme rádi ty chvíle, kdy byly pryč. Těšili jsme se, že tady nebudou.

Zarývám si nehty do dlaní ze všech sil a už neudržím slzy. Fredrik mě obejmě, ale já nepoznám, jestli drží on mě, nebo naopak používá mě jako oporu, aby se nezhroutil. Visíme jeden na druhém a nekonečně dlouho vzlykáme.

„Měli bychom se trochu prospat,“ šeptá Fredrik. „Policie tady bude za necelých šest hodin.“

NEVINNÁ HRA

„Ale jak?“

Fredrik vytáhne z kapsy krabičku s prášky na spaní, kterou dostal od policejního lékaře, a trochu s ní zatřese, až to v ní maličko zachrastí.

* * *

Vyzvedne nás Gaute Svendsen, příjemný policista jihoamerického vzhledu, a Kristine Hermansenová. Přijedou v modrém policejním BMW a odvezou nás do Asnesu. Když projíždíme kolem stánku se zmrzlinou na rohu, pocítím ostré bodnutí v útrobách při vzpomínce na loňské léto, jak Lucia a Lyder sedí venku na dřevěné lavičce a po projíždce na loďce srkají modrý sorbet a jejich drahocenné milované tvářičky jen září. Odtrhnu oči od prázdné lavičky a upřu je na své ruce, pevně sevřené k sobě v klíně, a už nevzhlednu, dokud auto nezastaví.

Dům na Asnestoppen nevypadá tak, jak si ho pamatuju. Je neosobní, strohý, prázdný. Působil tak i předtím? Ne. Pamatuju si zapálené svíčky a útulnou, byť hodně uhlazenou atmosféru. Tehdy vypadal, jako když v něm někdo bydlí, byl nesmírně elegantní, ale zkrátka to byl něčí domov. Nějak nedokážu přesně určit, co se v něm teď tak změnilo, až na to, že mi připadá jako prázdné malířské plátno. Pevně držím Fredrika za ruku a jdeme za dvěma policisty a technikem v ochranném obleku nahoru do patra. Oba jsme dostali ochranné rukavice a museli jsme si natáhnout igelitové chrániče na boty.

„Jako zásadní se může ukázat naprosto cokoli,“ říká Gaute Svendsen. „I ten nejmenší detail nebo věčička, kterou poznáte jako Lucinu.“ Ukazuje na bronzový kuchyňský ostrůvek, na němž je vystaveno několik věcí. „Toto je pár drobností, které technici objevili. Mohou, ale nemusejí patřit vaší dceři.“ Vidím růžovou sponku do vlasů, zelený dětský kartáček s krytem v podobě dinosaura, malý bloček, dětské plastové klíče a černou vlněnou ponožku.

Ukážu na kartáček. „To je její,“ říkám a místo hlasu ze mě vychází šepot.

„Výborně,“ reaguje drobná žena ze skupinky techniků. S rozježenou černou trvalou, která připomíná hnízdo, vypadá jako ptáček. „Uděláme z toho testy DNA. Kartáček nám poskytne spoustu vzorků.“

„Proč budete dělat testy DNA?“ Srdce mi tlučé tak rychle, že musím položit ruku na chladný kovový povrch kuchyňského ostrůvku.

„Protože jak bude vyšetřování pokračovat, dokážeme identifikovat možné forenzní vzorky shodné s DNA vaší dcery.“

„Cože? Myslíte, jako když najdete... tělo?“ ptá se Fredrik.

Gaute Svendsen a technik si vymění rychlé pohledy.

„Když kupříkladu najdeme auto, u něhož budeme mít podezření, že převáželo Lucii, můžeme zjistit, zda v dotyčném autě jela, nebo ne.“ Rozhostí se tíživé ticho a pak Gaute znovu ukáže na pár politováníhodných předmětů před námi. „Nic jiného jí nepatří?“ ptá se.

„Ne.“

„Nahoře jsme našli i tohle,“ říká další ze skupinky techniků, mladá žena s ofinou obarvenou na růžovo, která jí vyčnívá z igelitového ochranného čepečku na vlasy. V ruce drží plechovou krabici. Podá mi ji a uvnitř najdu Minky.

Zavírám oči a přitisknu si rozdrbaného plyšáka v růžové sukýnce k obličejí a hluboce vdechuju nezaměnitelnou vůni svého dítěte.

„Ježíši,“ vyhrkne Fredrik.

Klesnu na kolena a svírám Minky, Luciinu nejmilejší hračku. Vím, že by se s ní nikdy nerozloučila, leda by ji někdo přinutil násilím. Pevně zavírám oči a vzpomínám na poslední okamžiky, kdy jsem ji viděla.

„Zlatíčko,“ promluví jemně Fredrik a snaží se mě zvednout, ale já mám pořád zavřené oči, protože ji v duchu vidím, jak metá jednu hvězdu za druhou a směje se, absolutně šťastná a s plnou důvěrou k tomu, co považovala za bezpečné prostředí. Zradila jsem ji. Myslím na ty noci, když byla ještě maličká a já jsem jí sedávala u postýlky a šeptala do ouška, že ji ochráním v každé situaci. Že je celý můj svět. Že život je krásný, veselý a dobrý. Ale zklamala jsem.

NEVINNÁ HRA

„No tak, zlatíčko,“ opakuje Fredrik svou prosbu a tentokrát vstanu.
„Zabiju tu ženskou holýma rukama,“ říkám.

* * *

Když odcházíme z policejní stanice, je skoro devět večer. Žádné zprávy, vůbec nic, natož Lucia. Zůstává jen obrovská černá díra, kterou po sobě zanechala.

„Frede, můžeš se zastavit u rodičů? Chci vyzvednout Lydera.“

„Prý u nich může zůstat tak dlouho, jak bude potřeba, zlato. Nemyslíš, že je to dobrý nápad, když...“

„Potřebuju svého syna, Fredriku,“ řeknu a on si uvědomí, že nemá žádný smysl mi to vymlouvat, a tak odbočí doprava k bungalovu svých rodičů v Bugårdenu, pouhých deset minut cesty od nás.

„Kde je Lula?“ ptá se Lyder, jen co se otevrou dveře, nakoukne za mě do tmavé noci a má stažený obličejík a v něm úzkostný výraz.

„Nevíme, zlatíčko,“ řeknu, kleknu si a těsně k sobě syna přivinu. Přestože mi obvykle nedovolí, abych ho objímala moc dlouho.

„Zabil ji někdo?“

„Ne, jistěže ne,“ šeptá Fredrik a hlas má ztěžklý emocemi.

„Říkali to v televizi.“ Podívám se do domu za syna a rozeznám pronikavý zvuk televizních hlasů.

„To není pravda,“ řeknu a jemně pohladím synovy hebké vlásky a shrnu mu je z čela. Lyder pořád upírá pohled na zavřené dveře za mými zády, ještě když si prudkým kopnutím sundávám boty, jako bychom snad mohli jeho sestru nechat samotnou v chladné noci.

„Můžeš jim říct, ať to vypnou?“ obracím se na Fredrika.

Chvilí sedíme v přeplněném obýváku mé tchyně a tchána a Fredrik jim sděluje, jaký je poslední vývoj. Vigdis si mne ruce a zachmuřeně kroutí hlavou. Lyder poslouchá ze svého místa, kde sedí vedle vláček a kolejnic, které rozložil na koberci. V ruce zvedá mašinku jménem Percy.

„Já to prostě nechápu,“ opakuje pořád Vigdis.